

Myslkoviny

Zpravodaj obce Myslkovice

zima 2021/2022

„Kdo nemá Vánoce v srdci, nenajde je nikdy ani pod stromkem.“

Roy L. Smith

*Obec Myslkovice přeje všem čtenářům Myslkovin
radostné prožití vánočních prázdnů
a mnoho zdraví a štěstí v roce 2022*

4-6 Čtení o Vánocích

8 Hledání kořenů
v Myslkovicích

10 Karel Podráský

14 Recepty & tipy

foto: Lucka Pölderlová

Milí přátelé,
 znal jsem jednu rodinu, která se každým rokem těšila na Vánoce jen aby byla na horách. Na Štědrý den ráno si rychle vyměnili igelitky s dárky aby už mohli odfrčet na suprově prázdnou sjezdovku a až do večera si to užít. Pak šli spát. Přiznám, že jsem jejich pojetí Vánoc trochu od-
 suzoval. Nakonec ale vlastně proč ne? Ty svátky přece můžeme pojmout jak se nám zlíbí. Moderní dnešek nám nabízí tolik možností. Pochůzky po zábavním či obchodním centru, Netflix, sezení v hospodě, péče o auto v garáži, sjíždění fejsbuku... Kdo posoudí co je dobře nebo špatně? Přesto těm svátkům asi nikdo neodpáře jejich křesťanský „podtext“, ze kterého to celé nějak vychází. Ten betlémský výjev mi nepřestal připadat bizarní. Rodina s novorozencem v chlévě - jistě, je to dávno, tehdy mohlo být normální, že se děti rodily v chlévě - ale přesto, řeklo by se lůžři. Dál dvě zvířata před krmelcem, ve kterém leží to dítě. Na slámě. Co hygiena? Muselo to tam dost smrdět a o pohodlí nemohla být řeč. V bibli se píše, že prý pro ně nebylo ve městě jiného místa. Ale na druhou stranu tam byli i docela VIP lidi odněkud z východu, píše se dál. Ti prý tam vážili dost dalekou cestu a přinesli s sebou i hodně cenné dary. Kometa, jim prý ukazovala cestu. Pak ta zápleтка s jejich návratem. Museli oklikou,

aby se vyhnuli Herodovi, protože ten tomu dítěti usiloval o život. Proč vlastně vladař země usiluje o život dítěte z chléva? Co mu udělalo? Proč z něj měl strach? Celé to na mě působí divně. Co se tam tehdy přihodilo tak významného? Už jenom to, že o tom víme i po tolika letech... Co si z toho mám vzít? Čím to je zajímavé pro můj život? Koukám do toho betlémku, podotýkám, že jsem nic nepil, a přemýšlím. Můžu si myslet, že něco mám, že jsem snad něco dokázal, že se mi něco povedlo, ale k čemu mi to nakonec je? Možná na chvíli dobrý pocit, jenže já se víc potřebuji vyrovnat s tím, že jsem taky něco nebo někoho ztratil, zklamal, něco nezvládl, nebo prostě selhal. A teď je mi to líto. Asi potřebuji slyšet, že i přesto dostávám novou šanci. Že je tady někdo, kdo mě bere takového, jaký jsem, počítá se mnou a snad mě má i rád. Že je mi na té slámě nabídnuta naděje, za kterou se vyplatí vyjít na dalekou a nekomfortní cestu. Ano, já osobně tu naději spatřuji právě v tom bezbranném dítěti. Kdyby leželo na zlaté postýlce s baldachýnkem a brilantovou korunkou na hlavičce, nevěřil bych mu. Moje pojetí Vánoc je tedy toto: Děkuji za tu prostou Naději. Přeji vám všem pokojné Vánoční svátky a v novém roce hodně radosti a zdraví.

S úctou Gustav Fifka

**Srdečně gratulujeme k významnému životnímu jubileu
 a přejeme mnoho zdraví a dalších šťastných let**

**panu Jaroslavu Kozlovi
 a paní Marii Novákové**

**Věnujme tichou vzpomínku panu Jaroslavu Váchovi,
 který zemřel dne 17. prosince.**

Na 5. schůzi Zastupitelstva obce Myslkovice, která se konala dne 10. prosince 2021, byly projednány následující body:

- Seznámení s rozpočtovým opatřením č. 7/2021 a schválení rozpočtového opatření č. 8/2021.
- Po zrušení dotace ze strany MMR na workoutové hřiště kvůli administrativní chybě rozhodlo zastupitelstvo podat novou žádost se shodným záměrem.
- Zastupitelstvo schválilo podání žádosti o dotaci MMR na opravu místní komunikace (MK) v celkové délce 811,2 m. Opravovat by se měla MK od křižovatky u kapličky (od Sedlečka) po č.p. 62 a dále od č.p. 175 po č.p. 30.
- Schválení projektové dokumentace na stavbu polní cesty CHS5 (Myslkovice – střelnice u Sedlečka) a záměru kácení dřevin v lokalitě cesty. Investorem je Státní pozemkový úřad ČR.
- Schválení návrhu aktualizace střednědobého výhledu na roky 2022 – 2024.
- Schválení návrhu střednědobého výhledu na roky 2023 – 2025.
- Schválení plánu financování obnovy vodohospodářského majetku (VHM), plánu investic do VHM na rok 2022 a převodu 100.000 Kč na tvorbu fondu financování a obnovy VHM pro rok 2022.
- Schválení rozpočtu na rok 2022, který počítá s příjmem 6.478.700 Kč, výdaji 7.249.200 Kč a schodkem 770.500 Kč
- Schválení směny části obecního pozemku 1212/1 o výměře 96 m² za část pozemku p.č. 1450 v KÚ Myslkovice za účelem výstavby polní cesty CHS5 (Myslkovice – střelnice u Sedlečka)
- Schválení prodeje části obecního pozemku 1212/41 v katastr. území Myslkovice, před č.p. 117 o výměře 1 m².
- Schválení odkupu pozemku p.č. 1529 v katastr. území Myslkovice o výměře 157 m² za účelem scelení s místní komunikací a v souvislosti s administrativní přípravou její opravy.
- Jmenování členů inventarizační komise, kterými jsou zastupitelé Jiří Čermák a Michal Votruba.
- Schválení dodatku smlouvy se společností ČEVAK, který se týká posunu účetního roku do souladu s kalendářním.
- Schválení navržené ceny vody pro rok 2022 ve výši 41,49 Kč bez DPH, čímž dochází k meziročnímu nárůstu o 2,26 Kč za 1 m³ (5,76%).
- Schválení navýšení ceny stočného pro rok 2022 na 220 Kč vč. DPH/rok.
- Projednání žádostí o příspěvek. Zastupitelé obce kladně vyhověli následujícím žádostem: TJ Sokol Myslkovice, obec Roudná příspěvkem na provoz hřbitova v Janově, Diakonii Rolnička a Českému svazu včelařů základní organizaci Myslkovice.

Gustav Fifka
starosta

Vánoční zamyšlení

Při bližším pohledu na předvánoční shon a na samotné prožívání vánoc bychom se mohli ptát, jaký to má všechno smysl. Všechn ten útok na naše peněženky, vlezlé reklamy a zvláštní pocit, že na vánoce se máme všichni usmívat, i když vlastně nevíme proč. Proč tedy slavit vánoce? Mohou nám ještě něco dát, říci i v dnešní době?

Snad pro malé děti je to zvláštní čas, na který se těší kvůli dárkům, času volna a pohádkám v televizi. My dospělí, opustíme-li klišé rodinné pohody, kdy je rodina spolu, zakoušíme spíše napětí, osamění, frustraci, protože u mnoha z nás je to přesně opačně. Člověk tak nakonec může slavení vánoc odložit jako bezobsažnou kýčovitě romantickou záležitost, která dospělému kromě dobrého jídla a pár chvil volna nic moc nepřináší. Zůstáváme-li však odtrženi od původního zdroje jakýchkoli tradic, tedy i vánoc, lze lakonicky konstatovat, že prožíváme krizi samotného slavení, chceme-li krizi vánoc. Zřejmě to nespraví ani to, řekneme-li, že vánoce mají náboženský rozměr, že zdroj těchto tradic je křesťanský: „narodil se Ježíš Kristus, radujme se“, ale proč? I takzvané nábožensky prožívané vánoce se mohou stát neoslovující rutinou, nepřinášející nic nového, ani vnitřní osvícení a životní proměnu.

Je tedy nějaký recept, jak překročit banalitu našich vánoc ke skutečnému jádru, podstatě? Popravdě řečeno, nevím a nemohu si činit nárok, že bych něco zásadního objevil. Můžeme však vytyčit obrysy cesty, po které se můžeme vydat. Jedním z těchto momentů, značících obrys cesty, je myslím to, že každý člověk je zrozen k tomu, aby toužil, objevoval hlubší smysl věcí, aby objevoval své lidství – sebe sama, aby objevoval pravdu

a lásku v sobě, ale i v druhých. Dalším milníkem může být pozvání k tomu, aby každý člověk překračoval stereotypy, předsudky, svou vlastní pohodlnost a vykročil směrem, který vede dál. Jednoduše hledat či v sobě objevovat velké pravdivé touhy.

Chceme-li prožívat vánoce ve spojení s původním zdrojem – oslavou narození Ježíše Krista v Betlémě, uvědomíme si jednu hlubokou souvislost, že nám toto dítě ukazuje naše vlastní lidství, které není v pořádku, kterému něco chybí, že člověk prožívá odcizenost, neúplnost a smutek. Narození tohoto Ježíše nám i dnes může být srozumitelné pouze tehdy, uvidí-li člověk sebe sama jako někoho, kdo si sám nevystačí a potřebuje ve svém lidském smutku pomoci. Tím hlavním zdrojem vánoc je sdělení, že toto dítě, které je zároveň dítě Boží, tedy Bůh sám, nám s láskyplným úsměvem a něhou říká: „Neboj se, jsem s tebou. Vím o tvé bídě, vím, že selžeš častěji, než si sám myslíš. Ale já ti dávám pokoj – to je můj dárek. Žij s moudrostí něhy, kterou přijímáš.“ Hluboká vášnivá láska Ježíše Krista, průlom věčnosti do lidské časovosti, Bůh v Ježíši Kristu, vstupující do lidské odcizenosti a nehotovosti, Bůh, který se stává naším bratrem a přítelem, který o nás ví všechno a přesto nás miluje, to jsou vánoce vyrůstající ze skutečné křesťanské tradice.

Snad i v dnešních dnech pro každého z nás může tento duch vánoc překonat všechnu povrchnost, nudu a banálnost. Přeji každému pokojné a hluboké prožití vánoc, mající moc v nás objevovat to lepší – lidštější. Dovolme, aby se nás nejenom v těchto svátečních dnech dotkla právě o vánocích narozená Láska.

*P. Jan Hamberger,
administrátor farnosti Soběslav*

Šťastné a veselé? Nebo?

Mladá krásná maminka oblečená ve značkovém oblečení jednou rukou míchá bramborový salát, v druhé drží punč, usmívá se, je klidná a spokojená, děti pobíhají po bytě, jsou šťastné, učesané a barevně sladěné, škádlí se, ale jen tak naoko. Muž s jemným strništěm, v ležérní parce přináší domů kapra a koutkem oka zahlédne babičku s dědou, jak zdobí stromček, u toho se drží za ruku. Za okny sníh, na okně mráz, pod oknem leží zlatý retrivér.

Tento a podobné obrázky se do nás vpíjí od samého začátku prosince, či ještě dříve, a i když je nám jasné, že vše je iluze televizní obrazovky a stránek časopisů, něco to s námi dělá. Ano, takhle šťastné a veselé by to mohlo být. Vánoce jsou dny klidu, míru a blízkých lidí. Jenže, co když to zrovna není možné? Co když nám letos u štědrovečerní večeře bude scházet někdo hodně blízký? Co když prožíváme těžké období? Co když máme děti, muže a dokonce i zlatého retrivra, ale nejsme schopni spolu trávit čas bez napětí a hádek? Máme i tak možnost prožít Vánoce tak, abychom se po Novém roce nepropadli do ještě hlubší deprese?

Vánoce jsou svátky očekávání. To je to na nich kouzelné i velmi náročné. Kolik času věnujeme přípravě na jejich příchod? Sháníme ty správné dárky pro děti, partnery, rodiče, přátele a těšíme se, jak jim uděláme radost. Zdobíme, uklízíme, vaříme, pečeme, nakupujeme...Mnoho rodin si na nákup vánočních dárků půjčuje nemalé peníze. A pak očekáváme ten klid, mír, pohádky a uspokojení. Jenže nic z toho nemusí přijít. Rodinné návštěvy mohou být příběhem o jednom velkém nedorozumění, kyse-

lých úsměvech a dárcích, které se nám nelíbí. Děti se hned, jak to bude možné, „zašijou“ ke svým compům a partner zmizí kamkoli, kde ho chvíli nebudou pronásledovat společně šťastné a veselé dny plné radosti. Zbydeme jen my sami, člověk sám uprostřed své vlastní reality.

Je čas se zastavit a zeptat se sám sebe. Jak mi je? Jsou tohle moje Vánoce, nebo jen nějaká vytvořená představa o nich, ve které všichni hrajeme špatně vlastní roli? Nechybí nám ten mnohahlavý štáb vánoční reklamy, který by sladil naše oblečení i výrazy tváře? Možná jsme takové Vánoce nikdy nechtěli, jen jsme někde získali představu, že takové mají být, a naším úkolem je do posledního dechu za „šťastné a veselé“ bojovat a dovlačet je do našeho obýváku v jakékoli karikaturní podobě. Když už se tedy zastavíme a podíváme se, jak to vlastně máme, možná uvidíme, že Vánoce sloupané ze všech nabalovaných slupek reklam, představ a očekávání jsou pro nás čas úplně jiný. Možná máme chuť zastavit dárkový maraton doma i s příbuznými, možná chceme zrušit jednu neotřesitelnou tradici, která nás rozladí na několik dní. Možná už nechceme péct cukroví, smažit kapra či objíždět hroby s babičkou. Nebo nám některé tyto činnosti dávají smysl a jiné ne, jenže ty obtěžující nemáme odvahu zrušit. Třeba chceme dělat úplně jiné věci a být s úplně jinými lidmi, nebo být úplně jinde. A nebo také jsme úplně v jiné situaci než rodina s retrivrem, a i když bychom si to přáli, nic z toho není možné.

Kde tedy hledat nový obraz těch pravých Vánoc? Moje odpověď zní: „u sebe“. Hledejme, co jsou naše Vánoce, co je pro nás na

nich důležité a dopřejme si těchto věcí co nejvíce. Naše realita je jedinečná a situace, ve které jsme se ocitli také. Třeba jsme právě v nemocnici, v práci nebo v zahraničí. Možná jsme sami, možná nám schází někdo, kdo nás opustil, nebo nemá čas nás navštívit. Možná jsme prožili něco hodně těžkého a na nic nemáme sílu. To všechno může být naše realita. A v každé té realitě je jedna věc přítomná, jsme to my. Dovolme si být smutní, když to tak cítíme, i když někde uvnitř nás tlačí ten pokyn k veselosti. Dovolme si být nepořádní a leniví. Ponechme si nostalgii nebo ukřivďenost. Nebo také ne. Radujme se, veselme se. Hledejme to, co nám může naše vánoční

dny zpříjemnit, možná je to něco obyčejného, možná to nestojí moc peněz a ani to nemusí vonět po vánočním cukroví. Ty naše Vánoce by možná na plakát nikdo nevyfotil, není v nich dost radosti, vanilky či objetí, ale můžeme si darovat více vlastního pochopení a síly utvářet svůj život tak, aby nám dával smysl. Možná spolu s tím nalezneme Vánoce „šťastné a veselé“ dle našich osobních měřítek. Možná i naše okolí ocení změny, které bychom si přáli, ale měli jsme jen obavu, že takhle se „to“ musí dělat. Zeptejme se sami sebe i lidí okolo, jaké Vánoce si letos uděláme.

Přeji Vám opravdu Vaše Vánoce

Petra Bradová

ZRUŠENÝ JARMARK I MIKULÁŠ

Někdo to neřešil, jiný si jen posteskl nad chybějící předvánoční atmosférou a pak byli ti, kdo se nevyhnuli frustraci a beznaději.

Na facebooku jsem četla příspěvek: No a co, večeri si uděláme doma, film si taky pustíme a na prodloužený víkend se prostě nepojede. Působilo to na mě trochu sobecky. Zřejmě šlo o zaměstnance se stálým platem. Je jedno jestli má problém blízké kino, divadlo, hotel, restaurace nebo človíček, který na trhu dělá radost voňavým perníkem. Také jsem slyšela: „Jaké kompenzace, já bych jim nedal nic.“ apod.

Mnoha lidem se život zkomplikoval. Větu „peníze nejsou všechno“ říkají obvykle ti, kterým nechybí. Něco na tom bude. Lze si domyslet co všechno stojí za přípravou byť jen jedné akce s prodejem ručně vyráběných produktů, které dělá malý živnostník. A to vše proto, aby si ostatní mohli přijít nasát atmosféru vánočních trhů, nakoupit dárky druhým pro radost a užít si hezkou chvíli.

Představte si situaci, kdy vám zaměstnavatel po měsíci práce řekne: STOP, tenhle měsíc jsi dělal zadarmo a ještě mi zaplat spotřebovaný materiál. Něco podobného znamenalo pro mnoho lidí v zemi, když vláda zrušila ze dne na den adventní akce. Týkalo se to i naší obce a já se přiznám, že jsem to rozdychávala. Úsilí několika ochotných lidí a týdnů zařizování, vyrábění, nakupování a telefonování bylo úplně k ničemu. Vše bylo připravené, ozdobený stromek, mikulášské balíčky nakoupené a zabalené, připravené hry pro děti a dekorace na soutěže, vyrobené zboží, které mělo udělat radost. A pak přišlo to „jednoduché“ STOP.

Přesto všechno chci za sebe, ale i jménem obce, moc poděkovat všem, kdo se podíleli na právě zrušených akcích. **Marii Hodinářové**, která připravovala adventní jarmark. Dále **Petře Bidařové**, **Veronice Janákové**, **Petře Kratochvílové** a **Lence Petráskové**, které se ochotně ujal příprav Mikulášské besídky a pro děti připravily krásný zábavný program. Věříme, že nám to příště už nikdo nepřekazí!

Hana Fífková

„KNIHOBUDKA“

V autobusové zastávce na návsi byla nově umístěna veřejná knihovnička. Její princip je jednoduchý: máte doma knížku, kterou už jste přečetli, ale místa je málo a je vám líto ji vyhodit? Vyměňte ji v „zastávkové“ knihovničce za jinou. Nebo ji tam prostě jen nechte, ať si ji může přečíst někdo jiný. Veřejné knihovničky totiž slouží především k bezplatnému půjčování a výměně knih. Nebo si prostě jen zpríjemněte čas čekání na autobus. Prosíme zachovávejte zde pořádek, ať nám knihovnička slouží co nejdéle.

Překládka vedení v Židovných

V podzimních měsících začaly dlouho očekávané stavební práce překládky vzdušného elektrického vedení pod zem. Zároveň s touto akcí, kterou pro společnost EG.D provádí společnost PTEM, proběhne v řešené lokalitě také instalace nového veřejného osvětlení, kterou financuje obec ze svého rozpočtu. Po dokončení v Židovných budou práce pokračovat od č.p. 57 směrem k č.p. 149. Termín dokončení prací ovlivňuje zimní počasí, ale počítá se s prvními měsíci příštího roku.

Neúspěch dotace na workoutové hřiště

V letním čísle Myslkovin jsme občany informovali o vyhovění naší žádosti o dotaci na vybudování nového sportoviště – workoutového hřiště s fitness prvky v blízkosti fotbalového hřiště. Jednalo se o dotaci z fondů Ministerstva pro místní rozvoj, konkrétně z podprogramu Podpory rozvoje a obnovy venkova zaměřeného na podporu a budování míst aktivního a pasivního odpočinku. Naše žádost bohužel nakonec nebyla tak úspěšná, jak jsme si mysleli. V průběhu poměrně velmi složitého administrativního procesu vyřízení dotace totiž došlo

k drobné chybě, která k velkému zklamání všech nakonec způsobila, že dotace nemohla být vyplacena. MMR je obecně v administrativě dotací velmi striktní a neodpouští ani banální prohřešky.

Zastupitelstvo obce se však rozhodlo možnost workoutového hřiště nevzdat a žádost o dotaci zopakovat. Svůj záměr mj. stvrdilo na poslední letošní schůzi 10. prosince a pak už nic nebránilo novému podání, které proběhlo v pátek 17. prosince.

Pevně věříme, že nám to nakonec přece jen vyjde a hřiště v roce 2022 mít budeme.

Hledání kořenů – Slavní, o nichž se v Myslkovicích nevědělo

Na obecní adresu denně dorazí mnoho e-mailů. V nemalém množství vidáme reklamy, spamy, však to znáte... V listopadu nám ale do schránky přistál zvláštní mail, v jehož předmětu stálo anglické URGENT – tedy důležité.

Na obecní úřad se obrátil pan Peter Stephan Jungk, který k mailu přiložil i odkaz na svou internetovou stránku. Odkaz nám napověděl, že pan Jungk je spisovatel, který se narodil v USA do rodiny židovských přistěhovalců. Výzva v emailu už tedy byla jasná. Pan Jungk se rozhodl pátrat po kořenech své rodiny, přesněji řečeno svého dědečka, Davida Bauma, který se narodil v Myslkovicích v roce 1872. A jak se píše v myslkovické kronice, v té době v Myslkovicích žilo zhruba 978 obyvatel, na 60 židovských rodin, přesněji pak 474 osob židovského vyznání. Není snadné se vrátit v čase, ale našťastí u nás máme paní Marii Hodinářovou, dlouholecnou kronikářku obce. E-mail pana Jungka jsme Marušce předali a ona začala pátrat.

Zmínku o panu Baumovi našla, v hledání nám velice pomohla i kniha pana A. Novotného, Židé v Myslkovicích z roku 1999.

Rodina pana Bauma žila v domě č.p. 49 a podle zmínky uvedené v knize byl lékařem. Podle slov pana Jungka se pak rodina přestěhovala pravděpodobně do Kladna a následně do Plzně.

Touha navštívit Myslkovice, rodnou vesnici svého dědečka, byla pro pana Jungka tak silná, že se po našem telefonickém rozhovoru rozhodl do naší obce přijet, ačkoli musel vážit dalekou cestu, a to až z Paříže. V Myslkovicích strávil několik hodin a velice na něj zapůsobily. Maruška Hodinářová nám ukázala zajímavé fotografie, seznámila nás s tím, kde konkrétně židovské obyvatelstvo bydlelo a kde se nacházely další důležité budovy. To, co Marie o minulosti Myslkovic ví, bylo pro pana Jungka přínosné a dle jeho slov i inspirativní, protože pan Jungk se chystá napsat novou knihu právě o svých předcích.

Dědeček Petera Stephena Jungka se sice narodil v Myslkovicích jako David Baum, ale protože se živil jako herec, z čehož jeho rodina nebyla úplně nadšená, rozhodl se užívat pseudonym Max Jungk (jméno Jung se mu zdálo příliš obyčejné, proto ho doplnil koncovým „k“). Později se stal scénáristou a režisérem, zpočátku působil v Čechách, dále pak v Německu. Na svém kontě má mnoho němých filmů. V roce 1936 se z důvodu rostoucí perzekuce v Německu přestěhoval za svým synem Robertem Jungkem do Prahy, kde v roce 1937 zemřel a je pohřben na tamějším židovském hřbi-

tové. Robert Jungk se narodil v roce 1913 v Berlíně, studoval filozofii a psychologii v Berlíně, psychologii a sociologii na Sorboně v Paříži, historii v Curychu, kde v roce 1945 získal doktorát. Pro svůj židovský původ byl v roce 1933 nacistickým režimem zbaven německé státní příslušnosti a uvězněn. V letech 1965 až 1968 byl prezidentem vídeňského Ústavu pro otázky budoucnosti (Institut für Zukunftsfragen). Působil na výzkumných centrech v Německu, Rakousku, USA a Švýcarsku.

Vnuč Davida Bauma (Maxe Jungka) a syn Roberta Jungka se narodil v roce 1952 v Kalifornii, v USA, během svého života se několikrát přestěhoval a v současné době žije v Paříži se svou ženou. Je autorem mnoha románů, esejů

a scénářů, své knihy píše německy, několik z nich bylo přeloženo do angličtiny, některé z knih byly i zfilmovány a během natáčení se podílel na jejich režírování. Do češtiny byla přeložena pouze první česky vydaná biografie pražského rodáka, básníka, spisovatele a dramatika Franze Werfela s názvem Franz Werfel – příběh života.

Klára Pölderlová

STARÉ POVĚSTI MYSLKOVICKÉ

V dnešním příspěvku nejde o mýtus ani pověst, nýbrž o zápis v pamětní knize, který s ohledem na letošní sčítání obyvatelstva rozhodně není bez zajímavosti.

Podle císařského nařízení provedly vrchnosti v roce 1768 sčítání obyvatel, hlavně za účelem zjištění počtu mladých mužů schopných vojenské služby. Sčítání však provedly vrchnosti tak špatně, že vláda ustanovila sčítání sama zvláštní komisi v roce 1770, v níž byli rychtář a vrchnostenský úředník jako znalci všech obyvatel ve vsi, aby nikdo nebyl zatajen. Přitom komise očíslovala domy a zapsala i počet domácího zvířectva. Výsledky sčítací komise vládu znepokojily, hlavně co se týkalo zdravotního stavu mladých mužů, který byl špatný. Zedření robotou a špatnou stravou,

mladí předčasně stárnoucí muži, dali vládě podnět k nápravě. Byl vydán robotní patent, stanovena délka roboty i odpočinku, zákaz tělesných trestů apod.

Stalo se to hlavně z podnětu císaře Josefa, který osobně a nepoznan cestoval po svých zemích. Proto ho sedláci měli rádi, i nekato-
líci, jimž dal náboženskou svobodu. Potíral však snahy národní, chtěl mít říši jednotnou. Číslování se konalo v letech 1770, 1805, 1869. V letech 1880 - 1890 mívala naše obec přes 800 obyvatel. Postupný úbytek zdejších obyvatel byl způsoben zejména odstěhováním četných židovských rodin.

Výsledkem sčítání obyvatel v roce 1921 bylo 107 domů, z nichž 106 bylo obydlených. Počet obyvatel činil 577.

pro Myslkoviny zpracovala Marie Hodinářová

„Není na světě člověk ten, kdo by se zalíbil lidem všem.“ Toto staré rčení, které je snad připisováno české spisovatelce Boženě Němcové, mluví zpravidla o každém, kdo se kdy rozhodl nehrát jen sám za sebe a kdo pojal odvahu vzít břemeno zodpovědnosti za rozvoj lidské společnosti, ať už je to skupina jakkoli velká. Postavit se do čela „smečky“ a snažit se spolu s ostatními posunout věci vpřed, vytyčit cíl a podpořit ostatní, aby společně našli cestu k jeho dosažení. Snad proto, že mu není lhostejné, jak se věci doposud vyvíjely, snad proto, že se k tomu cítí být volán. Rubrika „Lidé naší obce“ vám dnes nabízí rozhovor s mužem, který se do historie Myslkovic zapsal jako 18. starosta (počítáno od r. 1873), za jehož éry se obec rozvíjela po znovuzískané samosprávě.

Karel Podráský

Jaké byly Myslkovice vašeho dětství a mládí?

Všechno to bylo prostší. Jiná doba. Pokrok tu dnešní dobu hodně posunul jinam. My jsme museli například, jako děti, hodně pomáhat doma. Tady ve vsi skoro každý hospodařil, tak se děti zkrátka musely účastnit. Nebo dokážeš si třeba představit, že by ti dneska na okrese určili, že z každého domu musí být vždy jeden zaměstnaný v JZD? Na druhou stranu všechno bylo jasně dané a to některým lidem mohlo vyhovovat, nemuseli se sami rozhodovat. Všechno dřív ale nebylo špatné. Podle mě kdyby tehdy lidem dovolili podnikat, tak to mohlo být už o hodně dál. Politici se dneska akorát hádají jak báby na trhu.

Hráli jste fotbal?

No jistě, hráli jsme za Myslkovice. Tenkrát jsme byli rádi, že jsme se vůbec mezi ty kluky dostali, protože jich tam bylo na dvě jedenáctky. Dresy a kopačky jsme si kupovali sami. Postavili jsme tehdy ty kabiny, co se letos opravily. Starej Švadlena nám to zdil a my jsme mu pomáhali. Večer jsme mu na panské za to kupovali žitnou. Nedávno jsem se díval na fotku a zjistil jsem, že z celého manšaftu jsem živý už jenom já.

Byla větší soudržnost?

Určitě, dřív se udělala práce a šlo se třeba k muzice. V té době bylo většině obyvatel 40-50 let, mladí odcházeli tehdy do měst. My jsme měli vztah hlavně k dechovce a u té jsme se rádi sešli. Když byl v zámku bál, nemohli jsme se tam pomalu vejít a to se hrálo i v obou zámeckých sálech najednou. Dneska je tady víc mladých, ti jsou pro jiný žánr, což je jedno, ale že už se tolik nesejdou. Na bál přijde pár lidí. Každá doba je nějaká. Dneska jsou zase lidi chytřejší a vzdělanější.

Pojďme k Vašemu starostování. Někteří lidé v tom vidí spíše prospěch, ale oba víme, že to je v první řadě služba. Kdy a jak jste začal, co Vás k tomu přimělo a jak obec v té době vypadala?

Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, že bych šel

na nějakou kandidátku. Za to může Toník Novotný. Říkal jsem mu, že do ničeho nepůjdu, ale on stále naléhal: „Tebe lidi berou“, opakoval a nakonec mě ukecal. Tím, že jsem ve volbách měl nejvíce hlasů, tak mě rovnou zvolili starostou. Bylo to v roce 1991 a začátek byl dost tvrdý. Myslkovice do té doby spravovala Soběslav. Ta správa spočívala v tom, že sem občas někdo zajel vyměnit prasklou žárovku a to bylo tak všechno. My jsme chtěli samosprávu, ale nic tady nebylo. Co je teď úřad, to byla pastouška, tam hrály myši kulečník. Nebyl tam ani záchod, takže všechno pěkně od začátku. Dokonce jsme neměli ani stůl. Všechno jsme si museli sehnat sami. Starý psací stroj a počítačku přinesla Jarka Syrovátků, starý trezor jsme dostali od Žemličků z bývalého koloniálu. Prostě jsme chtěli té obci pomoci.

Současně jsme potřebovali udržet poštu. Ta měla tehdy jít do Roudné, protože tam měli lepší podmínky. Jezdil jsem do Prahy vyjednávat a při tom jsme začali vytvářet podmínky, které by požadavky pošty splnily. Vyčistili jsme zasypanou studnu, aby byla voda, pak splachovací záchod, služebnu atd. Potom se začal opravovat zámek, park byl zarostlý bezem, tam jsi neprošel. Všude bylo hodně práce. Budovu jsme sami omítli. Tehdy byl zámek v pronájmu od Wratislava, tak jsme na to od státu nemohli nic dostat, nebylo to zkrátka naše. Všechno se dělalo za pochodu, hospoda se během rekonstrukce nezavřela. Z druhé strany byly zbytky po JZD, prasečáky atd. Když jsme začali bourat stodoly, tak lidé říkali, že starostovi šoupe v hlavě, že v tom svinčíku nikdo nikdy stavět nebude a sám vidíš, co domů tady vyrostlo. Taky se začal dělat lihovar, spadlé kolny a stáje ve dvoře, kde se postavila dílna. Nic se neplá-

novalo moc dopředu, prostě jsme dělali to, co bylo potřeba a potřeba bylo snad všechno.

Říkáte: „postavilo se, udělalo se...“ Kdo to dělal?

No, dělali jsme to všichni a zadarmo. Zedníkům jsme platili, ale třeba lešení jsme stavěli všichni společně, chodili jsme přidávat a dokončovací práce nebo úklid, to jsme dělali také sami. Lidi byli rádi za to, že jsem byl pro samosprávu, tak mi asi věřili. Byli rádi i za to, že se tady něco začalo dělat. Nikdy jsem neměl problém, že by někdo nechtěl přijít pomoci.

Dělal se také vodovod, čili rozvod po celé vesnici a bylo potřeba domluvit se s lidmi. To jsem pak byl každou chvíli „vůl“. S každým nebylo možné hned najít společnou řeč, ale nakonec se dílo podařilo.

Na co jste nejvíc pyšný, samozřejmě v tom dobrém slova smyslu?

Předně chci upozornit, že to není jenom moje práce, dělali jsme na tom se zastupiteli a s mnoha lidmi, kteří chtěli pomoci. Nejvíce mě těší náš zámek. Je to historie a dominanta Myslkovic. Tady bych chtěl ještě zmínit výborné vztahy s Maxem Wratislavem, které jsme vždy měli. Byl to velmi dobrý a vstřícný člověk a obci moc pomohl. I díky němu vypadá zámek tak, jak vypadá. Také mám radost, že ta pošta tady zůstala, i když se třeba často stěhovala.

A co se týká současnosti?

Moc mě těší, že se tady ve všem zdárně pokračuje, vznikají a opravují se cesty, hřiště, výsadba, staví se a obec se celkově zvelebuje.

Kromě tohoto rozhovoru Vám chci jménem současného zastupitelstva poděkovat zejména za všechno, co jste pro naši obec udělal a přeji hodně zdraví a vitality do dalších let.

Myslkovický otužilec ve všední dny

Drazí čtenáři otužileckého okénka! Dnešní příspěvek se bude poněkud lišit od předchozích, a to sice tím, že budeme odpovídat na vaše nejčastější otázky. Často se nás totiž v naší rubrice „*Na co ještě čekáš a staň se i ty myslkovickým otužilcem!*“ ptáte:

Co takový průměrný (i nadprůměrný) myslkovický otužilec dělá, když zrovna není neděle?

Tak v první řadě, každý z nás, více či méně často, během týdne, podstoupí studenou sprchu. Ale tím to samozřejmě nekončí. Například otužilci, co mají na zahradě venkovní nevyhříváný bazén*, ponořují se do studené vody každé ráno, často s předehrívacím rituálem, který spočívá v rozbíjení ledové vrstvy na povrchu.

(* pozn: Důležité je, aby byl bazén opravdu umístěn ve venkovních prostorách bez dodatečného vytápění. Vnitřní vyhřívání bazény se do otužilectví nepočítají.)

Další častou otázkou bývá: A co když otužilec nemá na zahradě bazén?

Ano, i takové případy v našich řadách jsou. V takovém případě se lidé uchylují k různým náhradám a simulacím. Nemalé procento z našich řad si třeba pořídilo různé nádrže na vodu, řekněme něco jako sud, o velikosti, která pojme minimálně jednoho otužilce najednou a zbyde v ní místo i na nějakou tu vodu, která si v noci vesele chladne a připraví tak slastný pocit svému pánovi (či paní) ráno hned po probuzení.

Třetí nejčastější otázkou z naší rubriky (píšíte nám opravdu hodně a jsme za to rádi) je: A co když otužilec nemá ani bazén ani velký sud na vodu?

To už se opravdu bavíme (nezlobte se, že to takhle nazvu) pouze o zanedbatelné části našeho ansámblu. No v takovém případě dotyčnému otužilci nezbyde nic jiného, než tiše, nebo i nahlas, závidět svým kolegům a využít každé příležitosti na různých hostujících územích. Třeba i v okresním městě při cestě do / z práce (prý mají na Jordánu plovací gumovou kačenku, na které je upevněn teploměr 😊).

Poslední, avšak neméně důležitý dotaz, ke kterému se dnes dostaneme, je: Proč se společně koupeme jenom v neděli?

Otázka je to velmi dobře mířená a odpověď na ní by vás, troufám si říci, zajisté pobavila. Jak jste si jistě všimli v nadpisu, zmiňujeme všední dny, ale o sobotě nepadla ani zmínka. Ponechme tedy odpověď stranou a namísto toho můžeme směle představit novinku: pro velký zájem (resp. nezájem o neděli), budeme provádět skupinové otužování i v sobotu. Tato informace je jistě překvapující, alespoň pro stávající myslkovické otužilce, jelikož to s nikým nebylo konzultováno dopředu a pravděpodobně se o tom dozvědí až při čtení tohoto otužileckého okénka. Takže sledujte naše facebookové stránky, kde vás o sobotních koupáčkách budeme informovat.

Přátelé, děkujeme za podporu, pište nám dál své dotazy, otužujte se a udržujte s námi svěžího ducha! Vaši Otužilci Myslkovice!

Roman Janoušek

CENA ZA SVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU, VODNÉ A STOČNÉ

I přes stálý meziroční růst ceny za svoz komunálního odpadu, která je účtována naší obci, se zastupitelstvo shodlo na ponechání stávající výše poplatku, který za tuto službu vybírá od občanů. Pro příští rok tedy zůstává stejná cena jako v roce letošním, tj. 700 Kč za osobu a rok.

Jinak je tomu u ceny vodného, která se dle ceníků správce vodovodu, společnosti ČEVAK, zvedne meziročně o 2,26 Kč za 1 m³ a to na cenu 41,49 Kč + DPH, celkem tedy v příštím roce zaplatíme 45,64 Kč za jeden kubík vody. Cena byla schválena zastupitelstvem na schůzi dne 10. 12. 2021.

Vzhledem k rostoucím nákladům, spojeným se zabezpečením odpadních vod, zvažovalo zastupitelstvo variantu poplatku, který se odvíjí od množství vypouštěných odpadních vod. Nakonec však bylo rozhodnuto, že i přes navýšení bude poplatek i nadále paušální. Za náklady spojené s čištěním odpadních vod tak občané v naší obci zaplatí v příštím roce poplatek 220 Kč za osobu a rok.

Za krásný vánoční strom před zámek vděčíme letos paní Mileně Hořické, která se rozhodla ho obci darovat. Děkujeme také všem, kteří se podíleli na jeho slavnostní výzdobě. Doufejme, že se nám snad letos podaří se u stromku sejít na večer před Štědrým dnem a zazpívat si společně koledy.

Masopust 2022

Pokud to situace dovolí, a my doufáme, že dovolí, tak se můžeme těšit na Masopust 2022, který připadá na sobotu **19. února 2022**. Těšíme se, že po roční odmlce, kterou způsobila opatření vlády kvůli covidu, opět uspořádáme veselý průvod obcí zakončený masopustní zábavou na zámku.

Na začátku prosince skončila realizace jedné ze dvou etap výstavby nového chodníku, který významným způsobem napomůže bezpečnosti chodců v této lokalitě. Do konce dubna příštího roku bude opěrná zeď ještě doplněna o kamennou pohledovou část, aby nebyl narušen původní ráz obce.

 **TENTO PROJEKT BYL
REALIZOVÁN S FINANČNÍ
Jihočeský kraj PODPOROU JIHOČESKÉHO KRAJE**

Krmení zvěře v zimě

Ač se může zdát, že má zvěř v zimě nedostatek potravy, není tomu vždy tak, jelikož myslivci pravidleně zvěř přikrmují a starají se o to, aby zvěř nestrádala. Budete-li chtít v zimě zvířátkům dopřát, nezapomínejte, že přikrmování má svá pravidla.

- méně znamená více
- nedávajte zvěři plesnivou potravu
- lépe pravidelně v malém množství, než kolečko jablek, kterých se potřebujeme zbavit a která tam pak hnijí
- pečivo minimálně a zásadně suché
- pokud máte přebytky a chcete je věnovat, kontaktujte myslivecké sdružení a určitě nevozte do lesa vše najednou

Ať Nový rok splní Vaše očekávání, štěstí a zdraví máte na rozdávání, ať úsměv z Vašich rtů nikdy nezmizí a dobrá zábava Vám není cizí. To Vám z celého srdce přeje

Myslivecký spolek Libouš Zvěrotice

Černé rohlíčky s krémem

Pokud se stane, že vám o vánocích dojde cukroví a budete chtít návštěvu překvapit něčím novým, vyzkoušejte tyto rohlíčky, den proleželé chutnají skvěle.

200 g změkklého másla
100 g moučkového cukru
220 g hladké mouky
100 g kokosové mouky
2 žloutky
3 PL kakaa
1 PL rumu nebo vaječného koňáku
1/2 ČL skořice

Krém:

250 g změkklého másla
1 vanilkový pudink
300 ml mléka
2 PL cukru
1 sáček kvalitního vanilkového cukru (ne vanilín)
1 PL rumu

Nejprve si v mixéru uděláme ze strouhaného kokosu mouku. Smícháme na vále suché ingredience. Uprostřed vmícháme pomocí vidličky žloutky a rum a nakonec změkklé máslo. Necháme odležet do druhého dne. Nahřejeme troubu na 180°C. Formičky na rohlíčky přestříkneme olejem na pečení ve spreji. Kousky těsta vyplníme formičky a dáme péct na cca 15 min. (dle typu trouby) Necháme ve formičkách vychladnout a opatrně vyklopíme. Z mléka, cukru a pudinkového prášku svaříme klasický pudink, který dáme pod fólii vychladnout do pokojové teploty. Máslo našleháme do hladké bělavé hmoty. Pudink v kastrolu prošleháme metlami do hladka a spojíme jej šleháním s máslem a rumem do hladkého krému. Krém dáme do zdobícího sáčku s ozdobnou špičkou a nanášíme na půlku rohlíčku, kterou přiklopíme druhou půlkou rohlíčku. Uložíme do chladu.

Co možná nevíte o magii a symbolice českých vánočních tradic, jako je pečení vánočky nebo jmelí.

Pečení vánočky patří k nejstarším z českých vánočních zvyklostí. Její předchůdkyně *calta*, vlastně nepletená vánočka, se na Vánoce pekla už ve 14. století. O dvě století později už měla tvar, který známe dnes.

Výroba vánočky byla dlouho výsadou pekařského cechu, doma ji lidé pekli až v 18. století. Do těsta se zamíchala mince, kdo ji pak při jídle našel, byl následující rok bohatý a zdravý. Hospodyně pekla obvykle tolik vánoček, kolik měla rodina členů, a pak ještě jednu největší na štědrovečerní stůl a tu jako první vždy rozkrojoval hospodář, který všechny podělil.

Dostal i dobytek, aby byl zdravý a chráněný před zlem, kousek se házel do studny, aby nevyschla, nebo do krbu proti zlým silám. Zbytky zůstaly na stole pro duše zemřelých, které se prý právě tento den vracejí na zem. Plátky vánočky dostávali též koledníci.

Vánočka je symbolem života a plodnosti, svým tvarem připomíná Ježíška v perince. Plete se zpravidla z devíti pramenů. Spodní čtyři prameny symbolizují oheň, vodu, vítr a vzduch, prostřední tři prameny cit, vůli a rozum. Ve vrchním pletenci se snoubí vědění a láska.

K tradicím českých Vánoc patří také jmelí, stálezelená rostlina, která roste jako cizopasník v korunách jehličnatých a listnatých stromů po celé Evropě. Jmelí připadalo našim předkům magické, přisoudili mu kouzelné účinky. Zavěšovali ho do domů jako ochranu před ohněm, čarodějnicemi a zlými duchy. Nejznámější štědrovečerní tradicí je zavěšení jmelí nad stůl. To má zajistit štěstí a pozhénání. Jmelí přináší štěstí, ale podle pověr, jen to darované. Čím více má jmelí bílých bobulek, tím více štěstí v novém roce přinese.

Ze stromu jmelí prý Josef vyřezal kolébku pro Ježíška a Římané z kmene stromu vyrobili kříž, na kterém Ježíše ukřižovali.

Patrně i proto se v křesťanské tradici jmelí udrželo jako celosvětový symbol vánočních svátků.

Krásné Vánoce

Marie Hodinářová

POPLATKY NA ROK 2022

TERMÍN PLATEB: 1. 2.–30. 4. 2022

možnosti úhrady:

převodem na účet

číslo účtu: 19024301/0100

variabilní symbol = Vaše číslo popisné

nebo

hotově na obecním úřadě

komunální odpad
700,- Kč/osoba/rok

stočné
220,- Kč/osoba/rok

poplatek za psa
50,- (každý další 100 Kč)

Děkujeme za včasnou úhradu poplatků.

*„Když tančím, nesoudím, nemohu nenávidět, nemohu sebe oddělit od života.
Mohu být jen šťastný a plný života. To je důvod, proč tančím.“ Hans Bos*

Obec Myslkovice a Obec Sedlečko u Soběslavě
Vás srdečně zvou na

**Přijďte
si zatančit,
popovídat s přáteli
a přijít na jiné
myšlenky v tak
složitě době**

Zámecký ples

**26. února 2022 od 19 hodin
na zámku v Myslkovicích**

Předem sdělujeme, že v případě omezení či zákazu společenských akcí nařízením vlády ČR, v souvislosti s epidemií COVID-19 bude ples zrušen.

Otevírací doby:

obecní úřad

starosta:

pondělí 18:00–20:00 nebo kdykoli po
domluvě na tel.: 737 266 854

účetní:

pondělí 8:00–13:00 a 17:00–20:00;
středa 8:00–16:00

sběrný dvůr

každá první a třetí sobota v měsíci
9:00–10:00

pošta

po, st, pá 08:00–10:30
út, čt 14:00–16:30
so, ne zavřeno

kompostárna

v zimních měsících zavřeno

knihovna

dočasně jen po domluvě

hostinec

po, út, čt, ne 17:00–22:00
st zavřeno
pá, so 17:00–23:00

Jednota

po, st 07:00–12:30 14:30–16:00
út, čt, pá 07:00–12:30 14:30–16:30
so 07:00–10:30
ne zavřeno

Myslkoviny – oficiální zpravodaj obce Myslkovice, 4x ročně vydává Obec Myslkovice, datum vydání 23. 12. 2021, Evidenční číslo: MK ČR E 23525. Příští číslo vyjde na konci března 2022. Své příspěvky, tipy, nápady nebo zpětnou vazbu na Myslkoviny posílejte na obec@myslkovice.cz